

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 729/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **REFINCAPITAL s. r. o.**, Zámocká 3, Bratislava, zastúpeného Advokátska kancelária VASIL & partners, s.r.o., Kupeckého 33, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 63Csp/49/2025 z 22. apríla 2025 a proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/25/2025 z 23. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 2CoCsp/25/2025 z 23. júna 2025 (ďalej aj „odvolacie rozhodnutie“) a jemu predchádzajúcim uznesením mestského súdu sp. zn. 63Csp/49/2025 z 22. apríla 2025, tieto uznesenia navrhuje zrušiť, vrátiť vec na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania v konaní pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ je obchodná spoločnosť podnikajúca okrem iného v oblasti poskytovania nespotrebitel'ských finančných úverov. So žalobcom v 1. rade uzavrel 9. apríla 2024 zmluvu o pôžičke na sumu 33 000 eur a zároveň v rovnaký deň aj s oboma žalobcami zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, bytu v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov, ktorý tvorí ich obydlie. Lehota splatnosti pôžičky bola dohodnutá na 12 mesiacov, pôžička mala byť vrátená v 12 mesačných splátkach, výška prvých 11 splátok bola dohodnutá na 250 eur a výška poslednej splátky na 37 300 eur. Účel pôžičky bol v zmluve o pôžičke uvedený tak, že má slúžiť opätovnému rozbehnutiu podnikateľskej činnosti žalobcu v 1. rade, pričom zmluva o pôžičke sa mala spravovať Obchodným zákonníkom. Keďže žalobca poslednú splátku včas a riadne nesplatil, sťažovateľ

mu 27. marca 2025 písomne oznámil, že začína s výkonom svojho záložného práva k nehnuteľnosti priamym predajom.

3. Žalobcovia sa následne žalobou vo veci samej podanou na mestskom súde 31. marca 2025 domáhali určenia, že zmluva o pôžičke je neplatná a že predmetná nehnuteľnosť nie je zaťažená záložným právom.

4. Zároveň podali 3. apríla 2025 na mestskom súde návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhali, aby mestský súd uložil sťažovateľovi (žalovanému) zdržať sa výkonu záložného práva až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. V návrhu tvrdili, že zmluva o pôžičke mala v skutočnosti spotrebiteľský charakter a bola uzavretá pre účely splatenia starých dlhov a odvrátenia hrozacej exekučnej dražby, o čom bol obchodný zástupca sťažovateľa od počiatku informovaný. Ďalej tvrdili, že ich pred uzavretím zmluvy telefonicky kontaktoval obchodný zástupca sťažovateľa, ktorý im ponúkol možnosť pôžičky za podmienky, že si žalobca v 1. rade zaregistruje živnosť a že zriadia v sťažovateľov prospech záložné právo k svojej nehnuteľnosti. Keďže sa nachádzali vo finančnej tiesni a hrozila im strata obydľia pre prebiehajúcu exekúciu, žalovaný v 1. rade si živnosť narýchlo zaregistroval. Ďalej tvrdili, že text zmluvy o pôžičke obsahujúci predformulovaný údaj o tom, že žalobca v 1. rade finančné prostriedky potrebuje na podnikateľský účel, bol dopredu pripravený a nemohli ho nijako ovplyvniť. Týmto skutkovými tvrdeniami a priloženými aj navrhovanými dôkazmi preukazovali sťažovateľov zámer obísť ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ako aj zneužitie ich finančnej tiesne zo strany sťažovateľa, čo zmluvu o pôžičke robilo absolútne neplatnou a tým pádom vylučovalo aj platný vznik záložného práva k ich nehnuteľnosti.

5. Mestský súd napadnutým uznesením z 22. apríla 2025 vydal neodkladné opatrenie, ktorým sťažovateľovi uložil zdržať sa výkonu záložného práva až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Zo sťažovateľovho oznámenia o začatí výkonu záložného práva považoval mestský súd za preukázané, že je daná potreba bezodkladnej úpravy pomerov medzi sťažovateľom a žalobcami. Zároveň z verejných registrov, k žalobe a návrhu na vydanie neodkladného opatrenia priložených dôkazov a z navrhovaných dôkazov, ktoré mali preukázať skutkové tvrdenia žalobcov, považoval mestský súd za dostatočne osvedčené aj dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa neodkladným opatrením mala poskytnúť ochrana.

6. Mestský súd považoval za preukázané, že proti žalobcovi v 1. rade bolo skutočne vedené exekučné konanie pre staršie s týmto sporom nesúvisiace dlhy a že žalobca v 1. rade si skutočne 14. februára 2024 zaregistroval živnosť. Rovnako považoval z verejných registrov za preukázané, že sťažovateľ nedisponuje povolením Národnej banky Slovenska na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Podľa mestského súdu žalobcovia svojimi skutkovými tvrdeniami (dohodnutie spôsobu zaplatenia pôžičky v rozpore s dobrými mravmi, využitie ich tiesne, skutočný účel pôžičky spočívajúci v odvrátení exekučnej dražby), ktoré preukazovali jednotlivými návrhmi na vykonanie dokazovania, hodnoverne spochybnili platnosť zmluvy o pôžičke poukazovaním na okolnosti jej uzavretia a spotrebiteľský charakter poskytnutej pôžičky. Tým dostatočne osvedčili, že sťažovateľ záložné právo vykonáva neoprávnene. Podľa mestského súdu zároveň nariadením

neodkladného opatrenia nedochádza k neprimeranému zásahu do práv sťažovateľa v porovnaní s reálnou hrozbou straty bývania na strane žalobcov.

7. O odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu mestského súdu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie ako vecne správne potvrdil, čo odôvodnil najmä v bodoch 16 až 23 odvolacieho rozhodnutia tým, že žalobcovia osvedčili všetky rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce jeho nariadenie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ argumentuje tým, že krajský súd porušil ním označené základné práva sporným a nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia. Poukazuje na to, že predpokladom na nariadenie neodkladného opatrenia je preukázanie ťažko napravitelnej ujmy, ktorá hrozí a ktorú podľa názoru sťažovateľa žalobcovia nepreukázali. Žalobcovia podľa názoru sťažovateľa nepreukázali opodstatnenosť a dôvodnosť svojej obavy z predaja ich nehnuteľnosti. Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľa dostatočne nevyjadril k podstatným skutkovým okolnostiam, ktoré mali predstavovať dôvodnosť podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Svoju argumentáciu podporuje prehľadom judikatúry ústavného súdu týkajúcej sa odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov. Ani mestský súd podľa sťažovateľa neuviedol, na základe akého dôkazu považuje nárok žalobcov za osvedčený.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť je podaná oprávnenou osobou a včas, obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a sťažovateľ je riadne zastúpený advokátom. Pred podaním ústavnej sťažnosti sťažovateľ vyčerpal všetky dostupné a účinné prostriedky nápravy a ústavný súd nezistil ani žiaden iný dôvod neprípustnosti. Pred tým, než by ústavná sťažnosť mohla byť prijatá na ďalšie konanie, ostáva ešte posúdiť, či ju už v tomto štádiu nie je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľovo tvrdenie, že mestský súd a krajský súd nesprávne posúdili a nedostatočne odôvodnili predbežné osvedčenie dôvodnosti žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke a neexistencie záložného práva a nevyhnutnosť dočasnej úpravy pomerov medzi ním a žalobcami, čím mali porušiť jeho právo na súdnu ochranu (spravodlivé súdne konanie) a právo vlastníť majetok, a krajskému súdu vytýka aj nedostatočnú reakciu na jeho odvolacie argumenty.

11. Vo vzťahu k právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd stabilne judikuje, že medzi nimi nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, v dôsledku čoho ich namietané porušenie spravidla preskúmava spoločne (I. ÚS 394/2024, II. ÚS 136/2024, III. ÚS 252/2024, IV. ÚS 349/2024), a preto tak urobí aj v tomto prípade.

12. Hoci spočiatku Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vylučoval aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke neodkladných opatrení,

pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch, jeho neskoršia judikatúra (*Micallef v. Malta*, č. 17056/06, 15. 10. 2009; *Kübler v. Nemecko*, č. 32715/06, 13. 1. 2011, bod 48; *Pekárny a cukrárny Klatovy, a. s. v. Česká republika*, č. 12266/07, 12. 1. 2012, body 64 – 71; *Maniscalco v. Taliansko*, č. 19440/10, 2. 12. 2014, body 31 – 33; *A.K. v. Lichtenštajnsko*, č. 38191/12, 9. 7. 2015, body 49 – 54) dokazuje postupný príklon k aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru aj na citované konania. Aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru je pritom závislá od splnenia určitých podmienok.

13. Po prvé, právo, ktoré je predmetom hlavného konania i konania o nariadení neodkladného opatrenia, musí byť právom občianskym v autonómnom význame tohto pojmu. Po druhé, nevyhnutné je skúmať povahu neodkladného opatrenia, jeho účel a dopad na predmetné právo. Vo všetkých prípadoch, keď možno považovať za preukázané, že neodkladným opatrením bolo fakticky rozhodnuté o občianskom práve alebo záväzku bez ohľadu na dĺžku jeho trvania, je čl. 6 dohovoru použiteľný (už citovaný *Micallef*, body 84 – 85).

14. V sťažovateľovej veci ide o namietané porušenie práva vlastníť majetok, ku ktorému malo dôjsť nariadením neodkladného opatrenia zakazujúcim mu uspokojiť svoju pohľadávku voči žalobcom výkonom záložného práva predajom ich nehnuteľnosti. Ide teda nepochybne o rozhodovanie týkajúce sa „občianskych práv a záväzkov“. Ostáva posúdiť, či neodkladným opatrením bolo fakticky rozhodnuté o občianskom práve alebo záväzku tvoriacom predmet konania vo veci samej.

15. Konanie vo veci samej má širší predmet než vedľajšie konanie o neodkladnom opatrení. Kým to prvé smeruje k neplatnosti zmluvy o pôžičke a s tým spojenou neexistenciou záložného práva, kde by právoplatné vyhovie žalobe malo za následok okrem iného nemožnosť pre sťažovateľa predat' predmetnú nehnuteľnosť, neodkladným opatrením sa sleduje konzervovanie existujúceho stavu až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Keďže neodkladné opatrenie však aspoň čiastočne vyvoláva rovnaký účinok, aký je sledovaný žalobou, možno uzavrieť, že aspoň v podstatnej časti fakticky rozhodlo o rovnakom občianskom práve (podobne už citovaný *A.K.*, body 51 – 52). Preto je v sťažovateľovej veci čl. 6 ods. 1 dohovoru aplikovateľný.

16. Podľa konštantnej judikatúry ESĽP rozhodnutia súdov majú byť primerane odôvodnené. Rozsah, v akom sa táto povinnosť odôvodnenia uplatňuje, sa môže líšiť v závislosti od povahy rozhodnutia a musí sa určiť na základe okolností prípadu. Bez toho, aby sa vyžadovala podrobná odpoveď na každý argument predložený sťažovateľom, táto povinnosť predpokladá, že strany súdneho konania môžu očakávať, že dostanú konkrétnu a výslovnú odpoveď na argumenty, ktoré sú rozhodujúce pre výsledok tohto konania (*Meli a Swinkels Family Brewers N.V v. Albánsko*, č. 41373/21 a č. 48801/21, 16. 7. 2024, bod 68). Pri skúmaní spravodlivosti súdneho konania ESĽP najmä v minulosti rozhodol, že ignorovaním konkrétneho, relevantného a dôležitého argumentu sťažovateľa vnútroštátne súdy porušia svoje povinnosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (*Cupial v. Poľsko*, č. 67414/11, 9. 3. 2023, bod 57; *Zhang v. Ukrajina*, č. 6970/15, 13. 11. 2018, bod 61). Zároveň však možno za určitých okolností akceptovať ako implicitné odmietnutie argumentu aj mlčanie súdu, pokiaľ tým nie je narušená celková spravodlivosť konania (*Čivinskaitė v. Litva*, č. 21218/12, 15. 9. 2020, body 142 – 144).

17. Aj ústavný súd stabilne judikuje, že sa nevyžaduje, aby na každý argument strany, teda aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola v odôvodnení daná odpoveď (I. ÚS 305/2024, II. ÚS 136/2024, III. ÚS 38/2024, IV. ÚS 259/2024). Rozsah reakcie súdu

na konkrétne námietky účastníka konania je, čo sa týka šírky odôvodnenia, vždy spätý s otázkou hľadania miery. V určitých prípadoch možno akceptovať aj odpovede implicitné (III. ÚS 615/2023).

18. Rovnako ústavný súd konštantne judikuje, že posudzovanie podmienok na vydanie, resp. zrušenie neodkladného opatrenia, je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy), v dôsledku čoho ústavný súd pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, zdržanlivo, a to najmä z dôvodu, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností strán sporu (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný prieskum neodkladných opatrení ústavný súd realizuje iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia pristupuje len v prípade zjavného rozporu s princípmi spravodlivého procesu (I. ÚS 161/2025 a tam uvedená judikatúra).

19. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia sa posudzuje, či nárok, ktorý je predmetom konania vo veci samej, je aspoň pravdepodobný, ďalej sa vyhodnocuje potreba neodkladnej úpravy pomerov a napokon sa skúma, či žiadané opatrenie spĺňa princíp efektivity, ako aj proporcionality. Záruky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru týkajúce sa kvality odôvodnenia rozhodnutia sa uplatňujú aj v tomto prípade, avšak súd neargumentuje v prospech samotnej existencie práva, iba osvedčuje pravdepodobnosť nároku. Teda požiadavky na kvalitu a rozsah odôvodnenia závisia od toho, čo musí byť preukázané nepochybne a čo len pravdepodobne (IV. ÚS 620/2021).

III.1. K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu:

20. Keďže uznesením krajského súdu bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie, ústavný súd preskúma odôvodnenie uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia. Je dôležité posúdiť, či odôvodnenie krajského súdu dáva dostatočné odpovede na konkrétne a relevantné odvolacie argumenty spôsobilé ovplyvniť výsledok konania, a to v rozsahu zodpovedajúcom skutočnosti, že napadnuté potvrdzujúce uznesenie bolo vydané v počiatočnej fáze civilného sporu a nepredstavuje rozhodnutie vo veci samej.

21. Sťažovateľ v podanom odvolaní predostrel v podstate dve skupiny argumentov. V prvom rade popieral záver mestského súdu, že žalobcovia dostatočne osvedčili pravdepodobnosť svojho nároku. Tvrdil, že žalobca v 1. rade uzatváral zmluvu o pôžičke ako živnostník, v čase jej uzatvárania mal zriadenú živnosť, v čestnom vyhlásení vlastnoručne napísal, že pôžičku potrebuje na uhradenie starších dlhov z podnikania. Taktiež dôvodil, že exekúcie boli na žalobcu v 1. rade vedené ako na živnostníka, čo malo taktiež preukazovať, že pôžičku potreboval na uhradenie dlhov z podnikania. Okrem toho uviedol, že žalobca v 1. rade mal dostatok času na preštudovanie zmluvnej dokumentácie a nemal žiadne výhrady k zneniu zmlúv.

22. Podľa krajského súdu sa týmito tvrdeniami sťažovateľa, ktorými popieral skutkové tvrdenia žalobcov, bolo možné zaoberať až pri rozhodovaní vo veci samej, pretože si vyžadujú vykonanie potrebného dokazovania. Podľa krajského súdu mestský súd vo svojom uznesení podrobne odôvodnil jeho záver, že skutkové tvrdenia žalobcov podporené predloženými a navrhovanými dôkazmi o tom, že žalobca v 1. rade si zriadil živnosť krátko pred podpisom zmluvy o pôžičke na žiadosť obchodného zástupcu sťažovateľa, že tak urobil v dôsledku finančnej tiesne

a že skutočný dôvod pôžičky spočívajúci v odvrátení exekúcie bol sťažovateľovmu obchodnému zástupcovi známy, sa javia ako dostatočne osvedčené pre účely vydania bezodkladného opatrenia.

23. Ústavný súd považuje tento záver krajského súdu v tomto štádiu predmetného sporového konania za ústavne udržateľný a v zhode s krajským súdom uvádza, že uvedené sťažovateľove odvolacie argumenty v skutočnosti smerujú k veci samej, kde obe sporové strany môžu naplno rozvinúť prostriedky procesnej obrany a útoku. Z pripojeného súdneho spisu ústavný súd navyše zistil, že obe sporové strany už vo veci samej aj ďalšie dôkazy predložili. Konkrétne stojí za zmienku, že žalobcovia predložili mestskému súdu upovedomenia o začatí exekúcie preukazujúce, že predmetné exekučné tituly priznávali nárok zo spotrebiteľskej zmluvy a netýkali sa tak dlhov z podnikania, ako tvrdil sťažovateľ (č. l. 125 a 127), ako aj daňové priznanie za rok 2024 a výpisy z účtu preukazujúce nevykonávanie podnikateľskej činnosti (č. l. 168 – 175), na čo sťažovateľ zmenil svoju procesnú obranu na tvrdenie, že bol žalobcom v 1. rade oklamáný, že pôžičku potrebuje na uhradenie dlhov z podnikania.

24. Tento procesný vývoj len potvrdzuje záver krajského súdu, že sťažovateľove odvolacie argumenty si vyžadujú vykonanie dokazovania v rozsahu, ktorý je možné uskutočniť len vo veci samej. Ak by sa sťažovateľ domnieval, že vývoj dokazovania vo veci samej spochybňuje skutkové tvrdenia žalobcov v takej miere, že pominuli dôvody na nariadenie neodkladného opatrenia, nič mu nebráni mestskému súdu navrhnúť jeho zrušenie v súlade s § 334 Civilného sporového poriadku.

25. Sťažovateľ taktiež argumentoval v odvolaní v tom smere, že žalobcovia nepreukázali potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, pretože podľa neho nepreukázali, že zamýšľal ich nehnuteľnosť predať, a poznamenal, že na liste vlastníctva nie je žiadna plomba. Na to krajský súd reagoval tým, že dostatočným dôkazom o jeho úmysle predať predmetnú nehnuteľnosť je ním zaslané upovedomenie o začatí výkonu záložného práva priamym predajom. Ústavný súd nevidí žiaden dôvod tento argument krajského súdu spochybňovať. Sťažovateľovo popieranie svojho prv explicitne vyjadreného úmyslu predať nehnuteľnosť žalobcov je podľa ústavného súdu navyše nezlučiteľné so skutočnosťou, že v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho práva vlastníť majetok práve mestským súdom vydaným a krajským súdom potvrdeným neodkladným opatrením zakazujúcim mu vykonávať záložné právo na predmetnej nehnuteľnosti, pričom zároveň navrhuje zrušiť obe napadnuté uznesenia.

26. Z uvedených dôvodov ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru za zjavne neopodstatnenú a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy uznesením krajského súdu:

27. K porušeniu týchto práv sťažovateľ neprodukuje žiadnu argumentáciu. Z povahy veci je sťažovateľom tvrdené porušenie práva v tejto časti svojou povahou závislé na vyslovení porušenia práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. V dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru nemohlo tak dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť považovať za zjavne neopodstatnenú a ako takú ju odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K uzneseniu mestského súdu:

28. Sťažovateľ taktiež namieta porušenie označených práv aj uznesením mestského súdu. Právomoc ústavného súdu v konaniach o ústavnej sťažnosti je subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Sťažovateľ disponoval vo vzťahu k napadnutému uzneseniu mestského súdu opravným prostriedkom (odvolaním), ktorý aj využil. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa mestským súdom bol teda krajský súd, ktorý ju, ako bolo už uvedené, aj ústavne akceptovateľným spôsobom poskytol. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu